

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 530/2022

09.06.2022. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Светлане Томић Јокић, Дубравке Дамјановић и Милене Рашић, чланова већа, са саветником Сањом Живановић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела пореска утаја из члана 225. став 2. у вези става 1. КЗ у вези члана 61. став 1. и 5. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Радисава Влашковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу К 1039/20 од 21.07.2021. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 843/21 од 28.12.2021. године, у седници већа одржаној дана 09.06.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Радисава Влашковића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу К 1039/20 од 21.07.2021. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 843/21 од 28.12.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу К 1039/20 од 21.07.2021. године окривљени АА оглашен је кривим због продуженог кривичног дела пореска утаја из члана 225. став 2. у вези става 1. КЗ у вези члана 61. став 1. и 5. КЗ за које му је изречена условна осуда тако што му је суд утврдио казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци и истовремено одредио да се утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени у року проверавања од 2 (две) године од правноснажности пресуде не учини ново кривично дело и осуђен је на новчану казну у износу од 100.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, а уколико окривљени новчану казну не плати у одређеном року суд ће је заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 новчане казне одредити један дан казне затвора. Окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка ближе описаних у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 843/21 од 28.12.2021. године делимичним усвајањем жалбе Основног јавног тужиоца у Крагујевцу преиначена је пресуда Основног суда у Крагујевцу К 1039/20 од 21.07.2021. године, у делу одлуке о кривичној санкцији и одузимању имовинске користи, тако што је Апелациони суд у

Крагујевцу окривљеног АА, због продуженог кривичног дела пореска утаја из члана 225. став 2. у вези става 1. КЗ у вези члана 61. став 1. и 5. КЗ осудио на казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци, која ће се извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује уз примену електронског надзора, које не сме напустити осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне издржи у заводу за извршење казне затвора, и на новчану казну у износу од 100.000,00 динара коју је окривљени дужан да плати у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, а уколико окривљени новчану казну не плати у одређеном року суд ће је заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара казне одредити један дан казне затвора, а на основу члана 91. и 92. КЗ окривљеном АА одузета је имовинска корист у износу од 10.065.300,00 динара, на име неплаћене еколошке таксе, па је окривљени обавезан да овај износ уплати у корист буџета Републике Србије у року од 30 дана од дана пријема пресуде. Жалба Основног јавног тужиоца у Крагујевцу у преосталом делу и жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Бранка Матовића, одбијене су као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против правноснажне пресуде другостепеног суда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Радисав Влашковић, у смислу одредбе члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, с тим да из садржаја захтева произлази да бранилац захтев за заштиту законитости подноси и против пресуде првостепеног суда, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи у целини или делимично пресуду другостепеног суда тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе или потврдити пресуду првостепеног суда или укине делимично пресуду другостепеног суда у делу одлуке о одузимању имовинске користи и у том делу врати другостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног доставио Републичком јавном тужиоцу, у складу са чланом 488. став 1. КЗ и у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП наводима да у радњама окривљеног АА нема законских обележја кривичног дела пореска утаја из члана 225. став 2. у вези става 1. КЗ. Према наводима захтева, у радњама окривљеног нема противправности, па у одсуству овог битног обележја, нема ни кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим. Достављање односно недостављање годишњих извештаја за обрачун еколошке таксе, по мишљењу браниоца, није од значаја за утврђивање ове накнаде обзиром да је Агенција за заштиту животне средине имала могућност да и без достављања ових извештаја утврди висину накнаде – еколошке таксе, увидом у пословну документацију

привредног друштва „ББ“ доо ... чији власник је окривљени. Осим тога, бранилац истиче да је окривљени као одговорно лице у име наведеног привредног друштва, Агенцији за заштиту животне средине у писменој форми доставио све потребне податке неопходне за утврђивање висине еколошке таксе.

Кривично дело пореска утаја из члана 225. став 1. КЗ („Службени гласник РС“ број 94/16) чини онај ко у намери да он или друго лице избегне плаћање пореза, доприноса или других прописаних дацбина, даје лажне податке о стеченим приходима, о предметима или другим чињеницама које су од утицаја на утврђивање оваквих обавеза или ко у истој намери, у случају обавезне пријаве, не пријави стечени приход, односно предмете или друге чињенице које су од утицаја на утврђивање оваквих обавеза или у истој намери или на други начин прикрива податке који се односе на утврђивање наведених обавеза, а износ обавеза чије се плаћање избегава прелази петсто хиљада динара. У ставу 2. истог члана прописан је квалификовани облик, за који је прописана казна затвора од две до осам година и новчана казна, а који постоји ако износ обавезе из става 1. овог члана чије се плаћање избегава прелази пет милиона динара.

Према стању у списима, окривљени АА правноснажном пресудом је оглашен кривим што је у периоду од 01.01.2016. године до 31.12.2016. године, затим у периоду од 01.01.2017. године до 31.12.2017. године и у периоду од 01.01.2018. године до 31.12.2018. године, у стању урачунљивости, свестан свога дела и његове забрањености, чије извршење је хтео, као власник и директор привредног друштва „ББ“ доо ..., у намери да избегне плаћање прописаних дацбина, у случају обавезне пријаве, није пријавио друге чињенице које су од утицаја на утврђивање оваквих обавеза и на други начин прикрио податке који се односе на утврђивање тих обавеза, при чему износ обавезе чије се плаћање избегава прелази пет милиона динара и то на тај начин што у намери да избегне плаћање накнаде – еколошке таксе за 2016, 2017. и 2018. годину, није подносио Агеницији за заштиту животне средине Републике Србије годишње извештаје за наведено привредно друштво, са подацима о количини и врсти произведених и увезених производа који после употребе постају посебни токови отпада, а које пријаве се подносе електронским путем, прикривши тако податке о увозу 205 половних путничких моторних возила током 2016. године, односно увозу 183 половних путничких моторних возила током 2017. године и увозу 227 половних путничких моторних возила током 2018. године, а на основу којих података би наведеном привредном друштву била обрачуната накнада – еколошка такса у складу са чланом 4. Уредбе о производима који после употребе постају посебни токови отпада, на који начин је избегао плаћање наведене накнаде – еколошке таксе и то у износу од 3.365.352,00 динара за 2016. годину, у износу од 3.015.252,00 динара за 2017. годину и у износу од 3.684.696,00 динара за 2018. годину, односно укупно 10.065.300,00 динара за који износ је оштетио буџет Републике Србије.

У овако описаним радњама окривљеног, по налажењу Врховног касационог суда, стичу се сва субјективна и објективна обележја продуженог кривичног дела пореска утаја из члана 225. став 2. у вези става 1. КЗ у вези члана 61. став 1. и 5. КЗ за које је окривљени АА оглашен кривим, па су наводи захтева за заштиту законитости којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП оцењени као неосновани.

У захтеву за заштиту законитости бранилац указује да окривљени није имао намеру да прикрије податке од значаја за утврђивање предметне накнаде, што у захтеву образлаже, и закључује да у одсуству намере, као законског обележја кривичног дела пореска утаја из члана 225. КЗ, дело за које је окривљени оглашен кривим није кривично дело.

Бранилац захтев за заштиту законитости подноси и због повреде закона из члана 441. став 3. ЗКП истичући да је другостепени суд повредио закон када је преиначио првостепену пресуду тако што је од окривљеног на основу члана 91. и 92. КЗ одузео имовинску корист у износу од 10.065.300,00 динара. Наведену повреду закона бранилац образлаже тако што и истиче да првостепени суд ни једним доказом није утврдио да је окривљени себи прибавио било какву имовинску корист, због чега сматра да другостепени суд није могао да донесе другачију пресуду јер није одржао претрес, иако се поставља питање да ли је извршењем кривичног дела прибављена имовинска корист и у ком износу. Осим тога, бранилац наводи да другостепени суд у пресуди није дао разлоге на основу којих је од окривљеног одузео имовинску корист односно да другостепена пресуда нема разлога о одлучним чињеницама, док су дати разлози нејасни.

Према налажењу Врховног касационог суда, изложеним наводима бранилац окривљеног полемише са утврђивањем намере окривљеног, односно директним умишљајем, као и са постојањем и висином прибављене противправне имовинске користи и тако суштински оспорава оцену изведених доказа и чињенично стање утврђено побијаним пресудама, на који начин указује на повреду закона из члана 440. ЗКП, а у преосталом делу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, које овај суд није ценио обзиром да се не ради о повредама закона због којих је подношење овог ванредног правног лека дозвољено окривљеном преко браниоца, у смислу члана 485. став 4. ЗКП.

Бранилац окривљеног-захтев за заштиту законитости подноси и због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, међутим, не образлаже у чему се наведена повреда закона састоји, па Врховни касациони суд у овом делу захтев није разматрао јер нема прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже навођење конкретног разлога за подношење захтева за заштиту законитости, а што у случају подношења захтева за заштиту законитости због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, подразумева опредељивање повреде због које се захтев подноси и образложење у чему се иста конкретно састоји.

Из изнетих разлога налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Радисава Влашковића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став.1 ЗКП, одлучио као у изреци пресуде и захтев одбио као неоснован.

**Записничар-саветник
Сања Живановић, с.р.**

**Председник већа-судија
Биљана Синановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић